

РЕШЕНИЕ

№ 7504

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2665** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба, предявена от „Фертекс България“ ООД срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с която се претендира присъждане на обезщетение за претърпени загуби в размер на 42 000 EURO или 82 300 лева – платена неустойка по договор и пропуснати ползи в размер на 146 185,20 EURO или 286 522,99 лева от ползване на лек автомобил, причинени от незаконосъобразни действия на служител на ответника отнемане на свидетелство за регистрация на МПС, свързани със съставяне на акт за установяване на административно нарушение № 187512/2.6.2017г. Претендира се и присъждане на мораторна лихва за периода от датата на дължимост на всяка главница до датата на подаване на исковата молба – 03.06.2020г. в размер на 56292,78 Е. с легова равностойност по фиксинга на БНБ 110099,11 лв., както и законната лихва върху главниците за периода от подаване на исковата молба - 03.06.2020г. - до окончателното им изплащане.
Ищецът твърди, че на 02.06.2017г. е съставен акт на М. В. Д., управлявал МПС, стопанисвано от ищеца, на основание договор за лизинг. Твърди, че актосъставителят е отнел регистрационния талон на горепосоченото МПС, с което автомобилът е спрял от движение за срок от 1 месец с твърдението, че водачът няма валидно свидетелство за правоуправление. Излага съображения, че са подадени възражения от страна на

водача, с приложено валидно свидетелство за правоуправление. Твърди, че с наказателното постановление (НП) от 21.06.2017г. на началника на отдел ПП при СДВР възражението на водача е прието за основателно в частта за наличие на свидетелство за правоуправление. Свидетелството за регистрация на МПС-то е върнато на ищеца на 06.07.2017г. Сочи, че той има сключен договор от 22.05.2017г. за отдаване под наем на процесното МПС за срок от 3 години, считано от 05.06.2017г. за сумата от 210 000 EURO, като договорът предвижда 20 % неустойка при неизпълнение на договора от страна на наемодателя. Твърди, че със споразумение от 01.07.2017г. този договор е прекратен поради невъзможността да бъде изпълнен от страна на наемодателя, поради отнето свидетелство за регистрация. Сочи, че дружеството е заплатило договорената неустойка в размер на 42 000 EURO и пропуснати ползи от неоснователното препятствие от страна на административен орган. Моли съда да осъди СДВР да му заплати сумата от 42 000 EURO или 82 300 лева – платена неустойка по договор и сумата от 146 185,20 EURO или 286 522,99 лева – пропуснати ползи във връзка с ползването на процесния автомобил, вследствие неоснователно препятствие, причинено от действията на органа, ведно с мораторната лихва за периода от датата на дължимост на всяка главница до датата на подаване на исковата молба – 03.06.2020г. в размер на 56292,78 Е. с легова равностойност по фиксинга на БНБ 110099,11 лв. , както и законната лихва върху главниците за периода от подаване на исковата молба - 03.06.2020г. - до окончателното им изплащане.

Ищецът ангажира писмени и гласни доказателства. Моли претенцията да бъде уважена изцяло. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно представен списък.

Ответникът, Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), оспорва изцяло предявените икове по основание и размер, както и че са погасени по давност. Твърди, че в настоящия случай е приложима тригодишната давност, доколкото съгласно чл.111, б.“б“ и б.“в“ от ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват: вземанията за обезщетения и неустойки от неизпълнен договор, вземания за наем, за лихви и за други периодични плащания. Излагат се съображения, че не са конкретизирани имуществените вреди и не са представени доказателства за тях, че в действителност са настъпили. При непредставяне на доказателства за претърпените вреди не може да се изследва и причинно-следствената връзка между претендираните имуществени вреди и твърдените действия на административния орган по издаването и посочения АУАН. Сочи, че в настоящия случай ищецът не е доказал и посочил твърдените вреди от имуществен характер, както и че те са точно и единствено в резултат на тези действия. Твърди се, че не е налице виновно поведение на служителите на ОПП-СДВР във връзка с издаването на АУАН. С отговора си ответникът оспорва достоверността на описаните в него документи. Оспорва и при условията на евентуалност размера на претендираното обезщетение за имуществени вреди. Твърди, че неоснователността на главния иск води до неоснователност на акцесорния иск и моли да бъде отхвърлен. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Прокурорът от Софийска градска прокуратура моли да се отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Производството по настоящето дело е образувано след като с решение № 2509 от 17.03.2022г. по адм.д. № 7874/2021г. по описа на Върховния административен съд (ВАС) е отменено решение № 2743/23.04.2021 г. по адм. дело № 4606/ 2020г. на

Административен съд - [населено място] (АССГ) и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ.

В отменителното си решение ВАС дава указания при новото разглеждане на делото съдът да изиска от ответника заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 2 от ЗДвП от 05.06.2017г. за задържане на свидетелство за регистрация на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] за срок от един месец.

При първото разглеждане на делото е установено, че на 02.06.2017 г. е издаден акт за установяване на административно нарушение срещу М. В. Д. за това, че е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] като неспособен водач – не е носил свидетелство за управление на МПС от съответната категория; не използва обезопасителен колан. Ето защо и с наказателно постановление (НП) от 21.06.2017 г. са му наложени глоби съответно от 10 и 50 лв. за двете нарушения, като е прието за основателно възражението, че представеното свидетелство за управление, издадено от Република К., е валидно. Наказателното постановление е връчено на адресата на 05.10.2017 г. Не са представени доказателства да е оспорено. При извършване на служебна проверка в деловодната система на АССГ и на СРС не се установява наличието на такова оспорване. Ето защо следва да се приеме, че НП е влязло в сила. От акта за установяване на административното нарушение, който е изключително нечетлив, не може да се установи какво е иззето „като доказателство“. Би могло да се приеме, че е иззето свидетелство за регистрация (предвид съкращението „свид.рег.“). Останалите записвания са изключително нечетливи. Във възражението на М. Д., което не се оспорва от ответника, също се твърди, че при съставянето на акта е иззето свидетелството за регистрация на МПС.

Установено е също, че на 08.11.2016 г. между лизингова къща „София лизинг“ ЕАД - лизингодател и „ФЕРТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ООД - лизингополучател е сключен договор №47773/07.11.2016 г. Към лизинговия договор е наличен и лизингов план. На 08.11.2016 г. с приемо-предавателен протокол, представител на ищеца е получил от представител на лизингова къща „София лизинг“ ЕАД лек автомобил BMW X., шаси №: WBAKS810200S49140; двигател №90061380; ДК [рег.номер на МПС]. Съгласно т. 3 от договора ползването на автомобила е само лично и може да бъде преотстъпено или прехвърлено на трети лица само с изричното писмено съгласие на лизингодателя, съгласно чл. 346 ТЗ /сублизинг/. Предвидено е, че на лица, имащи статут на работници или служители на лизингополучателя може да се предоставя право да управляват лизинговото имущество, като на представляващия дружеството се издава пълномощно с право да ги преупълномощава, като това пълномощно е валидно само за територията на Република България и за срок, определен от него.

Представен е договор за наем на МПС от 22.5.2017 г., между ищеца - НАЕМОДАТЕЛ и МТ Р. С. (МТ Р. К.), регистрационен №320481 на Британски Вирджински острови, в качеството му на НАЕМАТЕЛ, по силата на който е предоставено МПС за временно ползване, а именно: BMW X., шаси №: WBAKS810200S49140; двигател №90061380; рег. [рег.номер на МПС]. Договорено е наетото МПС да се ползва с правоспособен водач на територията на Република Турция, осигурен от наемодателя като служебен автомобил, като наемателят не може да преотдава МПС, предмет на договора на трети лица. Договорът е сключен за срок от 3 години, считано от 05.06.2017г., като е договорено, че МПС, предмет на договора, се отдава срещу наемна цена в размер на 210 000,00 евро за целия срок на договора, платими от наемателя на наемодателя в едномесечен срок от подписването на договора срещу издадена международна

фактура (инвойс) от наемодателя. Ако наемодателят не предостави автомобила, предмет на договора, на учредената дата на наемателя, а именно на 05.06.2017 г., наемодателят дължи неустойка в размер на 20% от целия размер на договорената сума или общо сума в размер на 42 000 евро. Договорът се прекратява без предизвестие от наемателя при неизпълнение на задълженията от страна на наемодателя.

От МТ Р. С., рег.№320481, В. V. I., е издадена фактура №131/14.06.2017г., с получател „Фертекс България“ ООД, на стойност 21000,00 евро с посочено основание „неустойка по договор за наем на автомобил”.

От жалбоподателя е издадена фактура №[ЕГН]/15.06.2017 г. за 210000,00 евро с основание в документа „наем на автомобил BMW5, рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 3 години по договор“, получател по която е МТ Р. С..

От МТ Р. С. е издадена фактура №134/29.06.2017 г., получател по която е „Фертекс България“ ООД, на стойност 21 000,00 евро с посочено основание „неустойка по договор за наем на автомобил“. На 30.06.2017 г. от жалбоподателя с преводно нареждане за кредитен превод е извършено плащане по банков път на сумата в размер на 41 072,43 лв. с посочено основание „неустойка по договор“, в полза на МТ Р. К. по сметка в И. АД.

На 01.07.2017 г. е подписано Споразумение за прекратяване на договор за наем от 22.05.2017 г. между жалбоподателя и МТ Р. К., с което страните са констатирани, че МПС не може да бъде предадено, поради отнемане на регистрационния талон от българските контролни органи (приложен Акт с бл.№187512). Страните са се договорили, че договорът подписан между тях на 22.05.2017 г. се прекратява, като наемодателят е заплатил на наемателя договорената неустойка в размер на 42 000,00 €. Наемателят е издал фактури инвойс с №№ 131/14.06.2017 г. и 134/29.06.2017 г. и за платената от наемодателя неустойка.

Наемодателят е издал кредитно известие №[ЕГН]/05.07.2017 г. към фактура №[ЕГН]/15.06.2017 г. за 210 000,00 € с посочено основание в документа „прекратяване на договор за наем на автомобил BMW5, рег.ОСВ 6836 ВН." Получател по кредитното известие е МТ Р. С..

При новото разглеждане на делото, в изпълнение на указанията на ВАС, от СДВР са изискани и са приети като доказателства по делото заповед за налагане на ПАМ № 17-4332-003136 по чл. 171, т.2, б.и от ЗДвП за временно спиране на МПС за срок от един месец. Заповедта не е връчена на адресата си. Според писмо вх. № 13556/11.04.2022г. и писмо вх. № 19803/27.05.2022г. от ответника, заповедта не е връчена и не е влязла в сила.

От ответника са представени писмени доказателства, във връзка с издаване на наказателното постановление, писмо вх. № 26698/15.07.2022г. с приложение, според което към 02.06.2017г. процесното МПС е регистрирано на „ЛИЗИНГОВА КЪЩА СОФИЯ ЛИЗИНГ“ЕАД с ползвател „АУТО БАВАРИЯ“ООД и писмо вх.№ 34972/03.10.2022г., с което са представени доказателства относно правоспособността на водача М. В. Д..

При първото разглеждане на делото е разпитан свидетелят В. Й. Д., който сочи, че е бил „оперативен директор“ на дружеството от юни 2016 до септември 2017 г. Той сочи, че е имало сключен договор, както и че е бил прекратен поради посочените по-горе причини. Предвид това, че е участвал в правлението на дружеството, показанията на този свидетел следва да бъдат ценени съгласно чл. 172 ГПК и да се съобрази неговата заинтересованост.

След връщане на делото от ВАС, по искане на ищеца са разпитани свидетелите В. Й. Д. директор във „Фертекс България“ ООД в периода 2016-2017г. Според показанията му, управителят на дружеството ищец решил да предостави под наем закупения автомобил, тъй като получил изгодно предложение от чуждо дружество. Бил сключен договор за дългосрочен наем на автомобила. Тези показания се потвърждават и от показанията на свидетеля М. В. Д., син на собственика и управител на „Фертекс България“ ООД, управлявал автомобила, когато било отнето свидетелството за регистрацията му, като добавя, че служителят, който съставил акта му е казал, че отнема талона на колата за един месец. Заявява също, че НП му е връчено и не го е обжалвал.

По искане на ответника като свидетел е разпитан мл. автоконтрольор П. Б. С., съставил АУАН. Според показанията му, на 02.06.2017 синът на управителя на фирма „Ф.“ бил спрян за без колан и без книжка. Отказал да подпише акта. След телефонни разговори дошли баща му и майка му. Случилото се описал в докладна записка.

По искане на ищеца е допусната съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която е прието без възражение от страните. Вещото лице е проследило осчетоводяването на представените фактури и плащанията по тях при ищеца, установило е какви разходи е направил ищецът по негови счетоводни данни, във връзка с ползването на неговия лек автомобил, остойностило е исковата претенция. Според приетото заключение пропуснатите ползи са в общ размер на 146 184,93 € с левова равностойност по фиксинга на БНБ (1,95583 лв. за 1 евро) 285 912,87 лв. Експертизата е изчислила размера на мораторните лихви върху всяка една претендирана главница, за периода от датата на изискуемост на всяка една от сумите, до датата на завеждане на исковата молба в общ размер на 56 292,78 евро/110 099,11 лв.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл.1 от ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията, уредена в чл.1, ал.1 от ЗОВОД се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, като в случай на незаконосъобразно действие, същото би могло да бъде констатирано и в производството по обезщетението; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 ЗОДОВ длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки за ангажиране отговорността на държавата, на основание чл. 1, ал.1 ЗОДОВ.

В случая не е спорно между страните, че свидетелството за регистрация на МПС е отнето при съставяне на АУАН № 187512 на 02.6.2017г. Спорно е дали тези действия, извършени от служители на ответника при изпълнение на административна дейност

– осъществяване на контрол на правилата за движението по пътищата, са законосъобразни.

От приетите писмени доказателства заповед за налагане на ПАМ № 17-4332-003136 се установява, че ПАМ – временно спиране от движение на МПС за срок до един месец е наложена на основание чл. 171, т.2, б. и от ЗДвП (отм). В ал. 4 на чл. 172 в приложимата редакция е предвидено, че в случаите по чл. 171, т. 2, буква "и" ЗДвП свидетелството за регистрация на моторното превозно средство се изземва със съставянето на акта за установяване на административното нарушение на лицето, управлявало моторното превозно средство. С чл. 172 , ал.6 от ЗДвП е допуснато предварително изпълнение на заповедите за налагане на ПАМ, като подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.

От събраните по делото доказателства е установено, че заповедта за налагане на ПАМ не е връчвана на адресата ѝ и не е обжалвана. Въпреки това, с оглед посочените разпоредби, следва, че изземването на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е законосъобразно.

Неоснователни са доводите на ищеца за нищожност на заповедта за налагане на ПАМ. Следва да се има предвид, че с исковата молба, по която е образувано настоящето дело, се претендира обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни действия на органите на КАТ - отнемане на свидетелство за регистрация на МПС, свързани със съставяне на акт за установяване на административно нарушение № 187512/2.6.2017г., а не от незаконосъобразен или нищожен административен акт - Заповед за налагане на ПАМ, за която видно от доказателствата по делото, представителите на ищеца са били уведомени на 03.07.2017г. Доводите относно правоспособността на водача и валидността на свидетелството му за управление на МПС са относими към законосъобразността на заповедта за налагане на ПАМ, а не към нейната нищожност, нито към предмета на настоящия спор.

По изложените съображения, не се установи наличие на първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника - незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съдът счита, че недоказани останаха и твърденията на ответника за претърпените вреди.

Ответникът още при първото разглеждане на делото е оспорил достоверността на датите на договора за наем на МПС, споразумението за прекратяването му, фактура от 16.6.2017 г., издадена от МТ R. С., кредитно известие от 5.7.2017 г. и нареждане за превод от ищеца в полза на посоченото дружество от 30.6.2017 г. с основание за плащане „неустойка по договор“. От страна на ищеца, чиято е доказателствената тежест, не са представени такива доказателства, съгласно чл. 181, ал. 1 ГПК, видно от които да може да се направи извод за това, че тези документи са съставени именно на посочените дати. По отношение на нареждането за превод, то също така не може да се свърже конкретно с договора с оспорената дата от 22.5.2017 г. доколкото сочи само „неустойка по договор“, без да е конкретизирано какъв точно.

Неоснователни са доводите на ищеца, че не е откривано производство по реда на чл. 193 ГПК. Тези писмени доказателства представляват частни

диспозитивни документи, които на основание чл. 180 ГПК притежават единствено формална доказателствена сила и не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила, която да бъде оборена в производство по оспорването им. В разпоредбата на чл. 193, ал. 1 ГПК е предвидено процесуалното право на заинтересованата страна да оспори истинността на представен документ по делото и по този начин да постави началото на производството по чл. 193-194 ГПК. Целта е да се обори обвързващата съда доказателствена сила на документа, който е представен по делото – формалната доказателствена сила на подписан частен документ и материалната доказателствена сила на официален удостоверителен документ. В случая, след като не е оспорено авторството на представените частни документи, не следва да се открива производство по чл. 193 ГПК за тяхното оспорване. Оспорва се датата на съставяне на документите, което се удостоверява по реда на чл. 181 ГПК. Представените документи нямат достоверна дата. Ценени с оглед на останалите приети по делото доказателства не се установява, че договорът за наем на МПС действително е сключен на 22.05.2017. Съдът не кредитира показанията на разпитаните свидетели, свързани с „Фертекс България“ ООД, в частта, в която заявяват, че е имало сключен договор за наем на МПС. Предвид това, че са участвали в управлението на дружеството, показанията на тези свидетели следва да бъдат ценени съгласно чл. 172 ГПК и да се съобрази тяхната заинтересованост. Освен това, в обясненията от 08.06.2017г. до началника на КАТ С. М. В. Д. заявява, че при съставянето на АУАН е обяснил, че автомобилът е собственост на фирма и е на лизинг и на следващия ден трябва да пътува във връзка с командировка зад граница. Във възражението срещу АУАН от 26.06.2017г. също споменава, че задържаното свидетелство за регистрация на МПС пречат дейността на дружеството. В нито един от тези документи обаче, съставени от свидетеля М. В. Д. след съставяне на акта, не се споменава за договор за наем на автомобила, който би трябвало вече да е бил сключен.

Ето защо и предвид останалите събрани доказателства, при съпоставката с които да може да се направи извод относно достоверността на датите на договора за сублизинг, както и заинтересоваността на свидетелите, съдът намира, че ищецът не проведе пълно и главно доказване относно твърденията си за причинени вреди. Това не се доказва и от приетото заключение по допуснатата ССЕ. Аргумент в тази насока е и фактът, че първоначалният лизингодател, както и чл. 346 ТЗ изрично забраняват преотдаването на автомобила на лизинг на трето лице, освен ако не е налице изрично съгласие на лизингодателя. Такова съгласие не е представено, а в случай, че е било дадено, ищецът би разполагал с него. В договора за лизинг от 07.11.2016г. е забранено и преупълномощаване на служители на лизингополучателя извън територията на Република България, а в договора за наем на МПС от 22.05.2017г. е предвидено, че наетото превозно средство ще се ползва на територията на Република Турция.

В тази връзка освен, че вредите останаха недоказани, не се установява и наличие на причинна връзка, доколкото предвиденото в договора за наем на МПС е в противоречие с договора за лизинг, поради което изпълнението на

договора за наем не би било сигурно дори и да не бе отнето свидетелството за регистрация на автомобила.

По изложените съображения съдът намира, че искът е неоснователен – не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по ЗОДОВ, поради което следва да се отхвърли. С оглед неоснователността на главните искове, неоснователни са и акцесорните претенции за присъждане на лихви, които също следва да се отхвърлят.

Предвид неоснователността на исковете, на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. 24 и 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да се присъдят разноски в полза на ответника в размер по 100 лв за всяка от инстанциите – 300 лв.

Водим от горното, Административен съд – [населено място], Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „Фертекс България“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Столична дирекция на вътрешните работи за заплащане на претърпени вреди - 42 000 EURO или 82 300 левова равностойност – неустойка по договор и 146 185,20 EURO или 286 522,99 лева – пропуснати ползи от ползване на лек автомобил, в резултат от незаконно отнемане на свидетелство за регистрация на МПС с рег. [рег.номер на МПС] при съставяне на акт за установяване на административно нарушение № 187512/2.6.2017 г., ведно с мораторна лихва за периода от датата на дължимост на всяка главница до датата на подаване на исковата молба – 03.06.2020г. в размер на 56292,78 Е. с левова равностойност по фиксинга на БНБ 110099,11 лв., както и законната лихва върху главниците за периода от подаване на исковата молба - 03.06.2020г. - до окончателното им изплащане.

ОСЪЖДА „Фертекс България“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски в размер на 300 (триста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ: